

MUSIKALISKA KONSTFÖRENINGENS

KONSERT

i
Stora Börssalen

Söndagen den 12 Januari 1873.

Program.

1. Overture till op. "Estrella di Soria" . . . . . af FR. BERWALD.
Orchester.
2. Concert (A-moll), för Piano med Orchester » EDVARD GRIEG.
Herr *Edmund Neupert*.
3. a) Trollsjön . . . . . » AUG. SÖDERMAN.
b) "Barfotad" . . . . . » A. F. LINDBLAD.
c) Längtan från hafvet . . . . . » J. A. JOSEPHSON.
Fru *Fredrika Stenhammar*.
4. Symfoniskt Intermezzo. (N:o 2; A-dur) . . . . . » ALB. RUBENSON.
5. a) Synnöves Sang . . . . . » RIKARD NORDRÅK.
b) "Holder du af mig" . . . . . » RIKARD NORDRÅK.
c) Vandring i Skoven . . . . . » EDVARD GRIEG.
Fru *Nina Grieg*.
6. Symfonie. (N:o 2; Ess-dur) . . . . . » LUDV. NORMAN.
Orchester.

TROLLSJÖN.

Högt upp bland bergets granar,
 Der är så mörk en sjö,
 Och på dess vågor simmar
 En näckros, hvit som snö.
 En herdegosse nalkas
 Stranden nu med sin staf,
 "Den blomman min skall blifva,
 Jag bryter henne af"
 Han närmar henne sakta
 Till sig mot säfkrönt strand,
 Då höjer sig ur vågen
 Med ens en svanhvit hand.
 Den drager blomman neder
 Der böljan djupast går:

"Kom, gosse kom! Jag lär dig
 Här hvad du ej än förstår!
 Sin rot i botten gömmer
 Den blomman du har kär.
 Jag bryter af dess stängel
 Blott du mig trohet svär."
 En ångest gossen fattar,
 Från stranden ilar han,
 Men vågens fagra blomma
 Ej mer han gömma kan,
 Han irrar skygg bland bergen,
 Sin ro hans hjerta mist,
 Och ingen har förnummit
 Hvar han har stannat sist.

BARFOTAD.

Sakta, lilla foten blyger,
 Liksom vinden snabb och tyst,
 Sig ut i dagen smyger;
 Öfver berg och dalar ilar,
 Och af ängens blommor kysst
 På grässets matta hvilar.
 Rädd och djerf ändå, han känner
 Hur den heta sanden bränner,
 Stiekes lätt af strå och ris;
 Sig i bäckens böljor sänker,

Lekande små perlor stänker,
 Tycker sig i paradis.
 Njut, ja njut den korta frihetstiden,
 Glädjens stund är aldrig lång
 Och snart är den förliden,
 Måste åter slöjan taga,
 Tunga bojer draga,
 Sedigt gå på sandad gång,
 I den mörka cellen trång
 I sitt Skokloster.

LÄNGTAN FRÅN HAFVET.

1. I fjerran, der vinkar en grönskaude ö,
 Der trastarne sjunga och skogarne susa,
 Dit längtar min häg öfver svallande sjö,
 När stormarne strö
 Sina blommor af snö
 Och isiga vindarne brusa,
 Der gunga de lugnade böljor så stilla,
 Der lefver ej oro, der lefver ej villa,
 Dit, till den gyllene verld,
 Längtar min stormande färd,
 Der vill jag sjunga farväl till hafvet!

- 89
2. Nog länge jag kämpat i stormarnes brand,
 Nog länge jag farit på hafvet det vida,
 Nu sviker mitt öga, nu sviker min hand,
 Vid grafvens rand
 Jag längtar till land
 Der blomsterkullarne bida.
 O' vind, du som fört mig så länge kring världen,
 O fyll mina segel den sista färden.
 Eviga skummande haf,
 För mig till grönskande graf,
 Der vill jag sjunga farväl till lifvet!
3. Nog bäfvar din bölja i flammande glöd
 Nog strålar oändligt ditt mäktiga rike,
 Men kraften från fordom, den sjunger om död;
 Der ungdomen bjöd
 Öfver lycka och nöd,
 Förgängelsen bjuder sin like.
 Och hamnen derborta, den strålar så fager,
 Cypressen der blommar och mödornas lager;
 Der vill jag söka min ro,
 Der under tufvorna bo,
 Der vill jag sjunga min sång i döden!

UR "SYNNÖVE SOLBAKKEN"

(B. Björnson.)

Nu tak for alt, fra vi var små
 og legte sammen i skog og lage!
 Jeg tænkte, legen den skulde gå
 oppi de grønende dage.
 Jeg tænkte, legen den skulde gå
 ud fra de lövede, lyse birke
 did frem, hvor Solbakkehuse stå,
 og till den rødmalte kirke.
 Jeg sad och ventet så mangan kvæld
 og så did bort under granehejen;
 men skygge gjorde det mørke fjæld,
 og du, du fant ikke vejen.

UR "EN GLAD GUT".

(B. Björnson.)

1. Holder du af mig,
holder jeg af dig
alle mine levedage;
sommeren var kort,
græsset blegner bort,
kommer med vor leg tilbage.
2. Litli-litli-lu,
hörer du mig nu,
gutten bakved bjørkehejen?
ordene vil gå,
mørket falder på,
kanske du kan vise vejen.
3. Sjo-i, sjo-i, hys,
sang jeg om ett kys: —
Nej, det gjorde jeg vist icke.
Hörte du det, du?
Kom det ej ihu, —
jeg vil lade afbud skikke.

VANDRING I SKOVEN.

(H. C. Andersen.)

1. Min söde Brud, min unge Viv; 2. I denne lyse, tause Nat.
Min Kjærlighed, mit Liv! Hos Dig, min Verdens Skat,
Kom, Maanen skinner stor og klar, Jeg er saa glad, saa salig glad,
En Stilhed natten har, Duft, friske Bögeblad!
En Deilighed, en Ensomhed: Syng, Nattergal, lys, Maane klar!
Min söde Brud, kom med! Jeg her al Rigdom har:
I Bögeskoven gaa vi to Min söde Brud, min unge Viv,
Der hvor Skovmærker gro. Min Kjærlighed, mit Liv!
3. Du er saa frisk som Bögens Hang,
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker gro,
Hvor maleriske Böge staa,
Og vi ved Maanskin gaa:
Min söde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv.